

Copak jste lidičky, copak jste provedli
Že jste tu zavřeni v tak velkém vězení
Zdali jste někoho chudého podvedli
A teď jste tady v těch barácích zavřeni.
Nikomu na hlavě vlásek jsme neohli
Jsme velcí dobráci, to bychom nemohli
Jsme tady za prací, výdělek tu máme
Za byt a za stravu, za oděv děláme

A proč v tak nepěkných barácích bydlíte
A proč tak zkažený vduch tady dýcháte
A co po večerech, co tady děláte
Když slunko zapadne, kam spolu chodíte

Kam bychom chodili, doma si sedíme
Máme televizi a tak se díváme
Když program skončí, k spánku uléháme
Za byt a za stravu, za oděv děláme

A já jsem myslel, že spletl jsem silnici
A místo do města, dojel jsem k věznici
K velkému táboru, kde lidé pykají
Za to, že člověku, bratru ubližují

Odkudpak jsi přišel, že se tak hloupě ptáš
Když se ti nelíbí, proč se pryč nevydáš
My to své městečko docela rádi máme
Za byt a za stravu, za oděv děláme

Prosím vás, počkejte, dovolte otázku
Zda když tu žijete, myslíte na lásku
Na krásu, na štěstí, co je po bolesti
Co bude zítra a co bude po smrti

Z toho jsme vyrostli, tím se nechcem trápit
Takové myšlenky je nejlépe zabít
Hluboké úvahy koňovi necháme
Za byt a za stravu, za oděv děláme

Ach, moji lidičky, já vám nerozumím
Myslel jsem, že duše je největším bohatstvím
Umět si trochu hrát, mít pěkné věci rád
Dívat se na mraky, z louky se radovat

Podivně promlouváš, mladičkový řečníku
Však jednou zmoudříš a poznáš svoji mýlku
Od nás starých se uč, my zkušenost máme
Za byt a za stravu, za oděv děláme

Vězeňským táborem smutně se procházím
Nebe už modrá se a už ptáky slyším
V tu tichou hodinu chci potkat člověka
Tisíce jich tu spí, mě nikdo nečeká

Nerozumím lidem, podivná je doba
Smutná je nálada města Litvínova
Lidičky bratři, za hodinu vstáváte...

